

1

อ๊กเนส ตอร์เรสจอตรอฟพอร์ต เอสคอร์ตีลสีขาวที่ลานจอดเล็ก ๆ หน้าแนวต้นไม้ ก่อนจะก้าวลงมาสัมผัสส้นอากาศเย็นยามย่ำรุ่ง แแนวพุ่มไม้สูงประมาณสามเมตรครึ่งดูประหนึ่งกำแพงอิฐที่ไม่อาจทะลุเข้าไปได้ เมื่อมองจากถนนจึงเห็นเพียงหลังคาบ้านหลังใหญ่โผล่พ้นขึ้นมา เธอได้ยินเสียงคลื่นซัดหาดเบา ๆ กับกลิ่นเค็มของมหาสมุทรที่อยู่ห่างออกไป

แม้จะอยู่ในย่านที่พักอาศัยหรูหรา มีระดับแต่ก็ยังคงต้องล็อกประตูรถอย่างแน่นหนา เธอความหาญแจดอกที่ต้องการจากญญแจพวงใหญ่แล้วไขประตูรั้วโลหะบานหนัก เมื่อเปิดเข้าไปก็เห็นสนามหญ้ากว้างเขียวข่มุ่มหอดยาวจรดชายหาด มีลั่นทรายขนานซ้ายขวา ไฟสีแดงบนแป้นกดรหัสกะพริบ เธอกดรหัสด้วยมืออันลั่นเทา มีเวลาสามสิบวินาทีก่อนสัญญาณเตือนภัยจะดัง ครั้งหนึ่งเธอเคยทำญญแจหล่นและใส่รหัสไม่ทัน กลายเป็นว่าสัญญาณเตือนแผดเสียงปลุกคนแหบทั้งเมือง แถมยังมีรถสายตรวจมาที่นั่นถึงสามคัน ตอนนั้นคุณเจอร์มีโกรธมากจนแหบจะฟันไฟได้ มันแย่มากจริง ๆ

ทันทีที่กดรหัสตัวสุดท้ายไฟก็เปลี่ยนเป็นสีเขียว เธอถอนหายใจด้วยความโล่งอกก่อนล็อกประตูรั้วและวาดมือเป็นเครื่องหมายกางเขน จากนั้นหยิบสร้อยประจำออกมาแล้วจับเม็ดแรกเอาไว้ด้วยความเคารพศรัทธา อ๊กเนสถือมันไว้ในขณะที่ขาสั่นหนาว ๆ ก้าวไปข้างหน้าพลางสวดบทภาวนาเป็นภาษาสเปนเบา ๆ ทั้งบัพขำแต่พระบิดา บทวันทามาริอา และบทสิริพิงมี เธอสวดภาวนาร่วมจับลูกประจำไปที่ละเม็ดขณะเดินเข้าโกรฟเอสเตต

บ้านสี่เทาหลังใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า หน้าต่างทรงโค้งตรงหลังคา ดูเหมือนตาที่มีอยู่ดวงเดียวของยักษ์ไซโคลอปส์ แสงสีเหลืองตัดกับตัวบ้านสี่เทา และท้องฟ้า เหล่านกนางแอ่นที่บินวนอยู่ด้านบนส่งเสียงร้องไม่หยุดหย่อน

อ๊กเนสแปลกใจ เธอไม่เคยเห็นเขาเปิดไฟทิ้งไว้แบบนี้มาก่อน คุณแจรเมี่ไปทำอะไรในห้องใต้หลังคาตอนเจ็ดโมงเช้ากันนะ ปกติกว่าเขาจะลุกจากเตียงก็เที่ยงวันเข้าไปแล้ว

เมื่อภาวนาเสร็จเธอเก็บสร้อยประคำและวาดมือเป็นเครื่องหมายกางเขนอีกครั้ง มือที่หยาบกร้านจากการทำงานบ้านมานานขยับตามความเคยชินอย่างคล่องแคล่ว เธอชอบเวลาที่ไม่มีการอยู่และหวังว่าคุณแจรเมี่คงกำลังหลับ เพราะถ้าเขาตื่นทุกอย่างจะแย่งลง มีขี้หูหรือร่วงลงบนพื้นที่ถูเสร็จแล้ว งานชามกองพะเนินเพิ่มขึ้นในอ่างหลังจากที่เธอเพิ่งล้างไปเป็นตั้ง เขายังชอบบ่นและสวดเวลาคุยโทรศัพท์หรืออ่านหนังสือพิมพ์ ตามด้วยเสียงหัวเราะลั่นเสมอ เสียงของเขาเหมือนมีดขื่นสนิมที่ตั้งแหวกความเงียบสงบ

คุณแจรเมี่เป็นคนร่างผอม ใจร้าย ตัวเหมือนหนูหริ่ ดื่มน้ำดีตั้งแต่หัววัน ทั้งยังชอบเล่นสวาททุกวันโดยไม่เลือกเวลา เขาเคยพยายามพูดภาษาสเปนด้วยครั้งหนึ่ง แต่เธอรีบห้ามไว้ ไม่มีใครพูดภาษาสเปนกับเธอนอกจากคนในครอบครัวและเพื่อนฝูง อีกอย่างเธอพูดภาษาอังกฤษได้ดีมากอยู่แล้ว

อ๊กเนสมีประสบการณ์ทำงานกับคนหลากหลายประเภท คุณแจรเมี่ไม่เคยผิดพลาดเรื่องเงินเดือน นอกจากให้เงินดีแล้วยังจ่ายตรงเวลาเสมอ เขาไม่เคยขอให้เธออยู่เด็ก ไม่เคยเปลี่ยนตารางงาน และไม่เคยกล่าวหาว่าเธอขโมยของ มีครั้งหนึ่งตอนทำงานแรก ๆ เขาเคยดูหมิ่นพระบิดาต่อหน้าเธอ แต่พอเธอหักท้วงเขาก็ขอโทษอย่างสุภาพและไม่เคยทำอย่างนั้นอีก

เธอเดินทางโค้งปฐินตรงไปที่ประตูหลัง จากนั้นไขกุญแจดอกที่สอง และกดรหัสบนแป้นด้วยความประหม่าอีกครั้งเพื่อปิดสัญญาณเตือน

ตัวบ้านสี่เทาดูหม่นหมอง เมื่อมองผ่านกระจกหน้าต่างออกไปก็เห็นชายหาดซึ่งเต็มไปด้วยสาหร่ายทะเล เกลียวคลื่นโหมซัดสาตอย่างบ้าคลั่ง เธอได้ยินเสียงคลื่นเป็นระยะ ๆ ในบ้านร้อนมาก เรียกว่าร้อนผิดปกติ

อ๊กเนสสุดหทัยใจ พลันได้กลิ่นแปลก ๆ คล้ายมีคนลืมนื้อไว้ในเตาอบ เธอจึงก้าวอย่างเชื่องช้าไปที่ครัว แต่ในเตาว่างเปล่า ห้องครัวอยู่ในสภาพ เลอะเทอะเช่นเคย จานวางซ้อนกันเป็นตั้ง มีอาหารบูดอยู่มุมนั้นมุมนี้ แต่กลิ่น ไม่ได้มาจากตรงนี้ ดูเหมือนเมื่อคืนคุณแจรเมีทำอาหารเมนูปลา ปกติเธอไม่ได้ เข้ามาทำความสะอาดบ้านวันอังคาร เขาจัดงานปาร์ตี้มือเย็นในคืนวันจันทร์ เหมือนอย่างเคย เมื่อเดือนที่แล้วมีวันหยุดแรงงาน แต่ปาร์ตี้ของคุณแจรเมีจะ ลากยาวไปจนถึงเดือนพฤศจิกายนโน่น

เธอเข้าไปในห้องนั่งเล่นแล้วสูดกลิ่น ต้องมีใครทำอาหารแน่ ๆ แกรมยังมีกลิ่นอื่นอีก เหมือนมีใครบางคนจุดไม้ขีดไฟ เธอเริ่มไม่สบายใจ ทุกอย่างอยู่ในสภาพเดิมก่อนเธอกลับบ้านเมื่อเย็นวันจันทร์ ยกเว้นในตู้เย็นมีก้นบุหรี่อยู่เต็ม ขวดไวน์เปล่า ๆ วางอยู่ที่ตู้ จานซามสกกปรกกองพะเนินในอ่าง มีชีสหกละเผลวมะเข็เทศ้าซึ่งมีคนเหยียบซ้ำ

ใบหน้ากลมของอ๊กเนสสูงขึ้นไปสุดกลิ่นอีกครั้ง กลิ่นที่ว้าไชยมาจากชั้นบน เธอหยิบเบรอกฎุญแจออกมาหาดอกที่ต้องการและไขประตูเข้าไป มาเดรเด ดีเอส พระมารดาพระเจ้า จุดกลิ่นแรงขึ้นกว่าเดิม เธอก้าวขึ้นบันไดชั้นที่สร้างยังไม่เสร็จดี ชั้นขึ้น สองชั้น สามชั้น ต้องหยุดพักทุกชั้นเพราะ ข้อกระดูกขาอ๊กเสป และหยุดพักเมื่อขึ้นมาถึงชั้นสุดท้ายพลางหายใจหอบ

ชั้นใต้หลังคาที่ทอดยาวเบื้องหน้ามีขนาดใหญ่ ประกอบด้วยห้องนอนเด็ก หกห้องที่ไม่เคยเปิดใช้ ห้องเล่นเกม ห้องน้ำหลายห้อง และห้องใต้หลังคาที่ยังสร้างไม่เสร็จดีซึ่งตอนนี้ใช้เก็บเฟอร์นิเจอร์ กล่องบรรจุข้าวของ และภาพเขียนสมัยใหม่ที่แสนน่าเกลียด

เธอเห็นแสงสีเหลืองสว่างลอดออกมาจากใต้ประตูห้องนอนห้องสุดท้ายตรงสุดโถง

อ๊กเนสเดินต่ออย่างละล้าละลัง ก่อนจะหยุดและวาดมือเป็นเครื่องหมายกางเขน แม่ใจเต้นแรงแต่เมื่อมีลูกประจำอยู่กับตัวเธอก็มั่นใจว่าตัวเองจะปลอดภัย ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ประตูเท่าไรกลิ่นยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเท่านั้น

เธอเคาะประตูเบา ๆ เพื่อว่าแขกของคุณแจรเมีเมาค้างหรือไม่สบายอยู่ในห้อง แต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับ เธอจับลูกบิดประตูและต้องแปลกใจที่มันอุ่น

ไฟไหม้หรือเปล่า มีคนผลอหลังทั้งที่ตีบหรืออยู่ในมืออย่างนั้นเธอ เธอมั่นใจว่าได้กลิ่นควันไฟ รวมถึงกลิ่นอื่นที่เหม็นรุนแรงยิ่งกว่า

เธอลองหมุนลูกบิดแต่พบว่ามันล็อก ทำเอาหวนหนักถึงตอนเด็กสมัยเรียนโรงเรียนคอนเวนต์ ตอนนั้นซิสเตอร์อานาผู้ซราที่ออกจะเพี้ยน ๆ เสียชีวิตอยู่ในห้องนอน เธอและเพื่อน ๆ จึงต้องพังประตูเข้าไป

คนในห้องอาจต้องการความช่วยเหลือ อาจไม่สบายหรือช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เธอความหาบุญแจ แต่ไม่รู้ว่าจะต้องใช้ดอกไหนจึงลงอยู่บนลิปครั้งแรกว่าจะไขออก เธอกลั้นหายใจแล้วเปิดประตู หวามันขยับแค่นิดเดียวเพราะติด เธอพยายามดันกระทั่งได้ยินเสียงบางอย่างลึ้มลง

ซานตา มาร์ธา พระแม่มารีย์ เธอคงทำให้คุณเจเรมีตื่นแน่ ๆ จากนั้นรถพักหนึ่งแต่ก็ไม่ได้ยินเสียงเดิน เสียงปิดประตูห้องน้ำ หรือเสียงกดชักโครก ไม่มีสัญญาณบ่งบอกว่านิสสัยซีโมโหของเขาถูกกระตุ้นแม้แต่น้อย

อีกแอสแถมประตูพอให้ชะงักหน้าเข้าไปได้พลางกลั้นหายใจ มีควันปกคลุมไปทั่วห้อง ช่างในร้อนราวกับอยู่ในเตาอบ ห้องนี้ถูกปิดไว้หลายปีแล้ว เพราะคุณเจเรมีเกลียดเด็ก หยากใยสกปรกที่เกาะผนังไม้หลุดร่วง เสียงลึ้มเมื่อคร่ำมาจากตู้เสื้อผ้าเก่าที่ขวางประตูไว้ เพอร์นิเจอร์ทุกชิ้นในห้องถูกกองสุมไว้หน้าประตู ยกเว้นเตียงนอน เธอเห็นเตียงอยู่ที่อีกฟากห้อง คุณเจเรมีนอนอยู่บนนั้นในสภาพสวมเสื้อผ้าครบทุกชิ้น

“คุณเจเรมี”

อีกแอสรู้ดีว่าจะไม่มีเสียงตอบกลับมาเพราะเขาไม่ได้หลับ ดวงตาที่ใหม่เกรียมจะเบิกกว้างไปตลอดกาล ปากสีเทาอ้าค้างราวกับกำลังกรีดร้อง ลิ้นดำสนิทและ...บวมใหญ่เท่าไส้กรอกซอริโซแถมยังแข็งทื่อเหมือนเสาธง ไม่มีใครนอนหลับในสภาพยกข้อศอกและกำมือแน่นจนเลือดไหลออกมาตามนิ้วมือ หน้าอกของคนที่นอนหลับคงไม่ใหม่เกรียมยุบลงเหมือนท่อนพินเช่นนี้ ตอนเด็กสมัยอยู่ที่โคลอมเบียเธอเคยเห็นคนตายมามาก แต่ไม่มีใครดูน่าสยดสยองเท่าคุณเจเรมีอีกแล้ว ศพเขาน่าสยดสยองมากจริง ๆ

เธอรู้สึกเหมือนได้ยินใครบางคนพูด ก่อนจะตระหนักได้ว่ามันเป็นเสียงในหัวของเธอเอง เอน เอล นอมเบร เดล ปาเตร อี เดล อีโค อี เดล เอสปริโต

ซานโต ในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระจิต...เธอวาดมือเป็น เครื่องหมายกางเขน จากนั้นความหยาบคายประคำ ก้าวขาไม่ออก ทว่าไม่อาจ ละสายตาจากภาพเบื้องหน้าได้ มีรอยไหม้อยู่บนพื้นตรงปลายเตียง มันเป็นรอย ที่เธอรู้จักดี

อักษณส์เข้าใจในทันทีว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจอร์มี โกรฟ

เสียงร้องที่พยายามกลั้นไว้หลุดออกมา จู๋ ๆ เธอก็มีเรี่ยวแรงพาตัวเอง ออกจากบ้านและปิดประตู หากฎญแจก่อนจะล็อกประตู ขณะเดียวกันก็พิมพ์ว่า เกรโอ เอ็น ดีเอส ปาเตร โตโดโปเดโรโซ เกรอาดอ เดล เซลโล อี เด ลา เตียร์รา ลูกเชื่อในพระเจ้า พระผู้สร้างสรรพสวรรค์และผืนโลก เธอวาดมือเป็น เครื่องหมายกางเขนอีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้ง มือกำสร้อยประคำยกมาไว้ ที่อกขณะถอยกลับไป ทุกย่างก้าวเต็มไปด้วยเสียงสะอื้นปนกับเสียงภวานา

รอยไหม้รูปกบเท้าที่อยู่บนพื้นบอกเล่าทุกสิ่ง ในที่สุดซาตานก็มาหาเจอร์มี โกรฟ

2

จ๋าตำรวจหยุดดึงเทปกันกลางกโลกตาที่สื่ออกเหลืออง ๆ เหมือนคนเป็น ดีซ่านมองรอบตัว ละทะไปหมด อึกเดี่ยวจะละทะยิ่งกว่าเดิม ตำรวจกัน ที่เกิดเหตุซ้าไป คนที่มาองดูพากันเดินไปทั่วชายหาดและสันทราย หลักฐานที่ อาจหลงเหลืออยู่คงถูกกลบจนหมด หนาซ้ายังมีกรตั้งสิ่งกิดขวางผิดจุด เมื่อ รถเรนจี้โรเวอร์สองคันขับออกไปไม่ได้ คนขับเลยลงมาไววยวายว่ามีนดสำคัญ ซึ่งก็คือไปทำผมกับตีเทนนิส เจ้าตัวหีบโทรศัพท์ที่ออกมาและซู่ว่าจะโทรเรียก ทนาย

เสียงซุบซิบรอบตัวไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น วันนี้คือวันที่ 16 ตุลาคมในเมือง เซาแทมป์ตันบนเกาะลองไอแลนด์ คนดั่งประจำเมืองเพิ่งถูกพบเป็นศพอยู่บน เติยง

เสียงผู้หมวดดั่งลอยมา “จ๋า คุณยังไม่ได้กันแนวพุ่มไม้พวกนี้เลย! ผม ไม่ได้บอกเธอว่าให้กันที่เกิดเหตุทั้งหมด”

จ๋าคนนั้นไม่ได้ตอบแต่ลงมือดึงเทปสีเหลืองกันแนวพุ่มไม้ที่อยู่รอบ โกรฟเอสเตต แนวพุ่มไม้สูงสามเมตรครึ่งกับลวดหนามยังหยุดพวกนักข่าว ไม่ได้ ทำอย่างกับเทปกันจะทำได้งั้นแหละ เขาเห็นรถของสถานีข่าวมาจอดรอ แล้ว เป็นรถตู้ที่ส่งคลื่นความถี่ไปยังดาวเทียมเพื่อรายงานสดได้ นอกจากนั้น ยังได้ยินเสียงเฮลิคอปเตอร์แว่ว ๆ ด้วย พวกผู้สื่อข่าวท้องถิ่นออกกันเต็มถนน ดูนโรดและกำลังโต้เถียงกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ รถกำลังเสริมจากเช็กฮาร์เบอร์ใน เมืองอีสต์แฮมป์ตันและแผนกคดีฆาตกรรมจากเซาท์ฟอร์กก็เข้ามาร่วมวงด้วย หมวดเบรลก็กำลังมอบหมายงานให้เจ้าหน้าที่ที่มาใหม่ไปยืนคุมตามชายหาดและ

สันทราย ทีมตรวจสอบที่เกิดเหตุเพิ่งมาถึง จำตำรวจมองพวกเขาถือกระเป๋า โลหะเข้าไปในบ้าน ครั้งหนึ่งเขาเคยเดินเข้าไปพร้อมกับคนพวกนั้นและมีอำนาจ ลังาน แต่มันก็นานมาแล้วและเกิดขึ้นที่อื่น

เขาก็นทพรอบแนวพุ่มไม้จนไปถึงสันทราย มีตำรวจหลายนายยืนประจำ อยู่แล้ว คนมุงยืนซุ่มกะทือมองหลังคาและหน้าต่างคฤหาสน์ซึ่งดูประหลาด บาง คนเปิดวิทยุ หนุ่มกล่อมโตเปิดกระป๋องเบียร์ดื่ม วันนี้อุ่นผิดปกติ ทุกคนเลย ไล่แค่กางเกงขาสั้นไม่กี่กางเกงว้ายน้ำราวกับไม่ยอมรับว่าฤดูร้อนสิ้นสุดลงแล้ว จำพ่นลมออกมุก ในอีกยี่สิบปีร่างกายกำยำของคนพวกนั้นจะเป็นยังไงถ้าเอาแต่ ซัดเบียร์กับมันฝรั่งทอด คงดูไม่ต่างจากเขาตอนนี้แน่

เมื่อหันกลับไปมองตัวบ้านเขาก็เห็นเจ้าหน้าที่กำลังคลานอยู่บนพื้น หมวด แบลสกียืนอยู่ข้างกัน หมอนั้นไม่รู้เรื่องอะไรเลย เขาปวดใจที่ต้องมายืนทำหน้าที่ กันไม่ให้ชาวบ้านผ่านเข้ามา เหมือนเอาความสามารถมาทิ้งเปล่า ๆ ทั้งที่ควรไป ทำงานตำรวจจริงจัง

คิดไปก็ไม่มีความประโยชน์

ตอนนั้นรถของสถานีข่าวเตรียมตัวกันเสร็จแล้ว ช่างภาพยืนปะปนอยู่กับ กลุ่มคนและได้มุมที่จะถ่ายให้เห็นคฤหาสน์ชัด ๆ ผู้สื่อข่าวหนุ่มตะเบ็งเสียงใส่ ไมโครโฟน จากนั้นเรื่องเดิม ๆ ก็เกิดขึ้น ผู้หมวดผละออกห่างเจ้าหน้าที่และ รีบตรงดิ่งไปที่หน้ากล้อง ทำตัวไม่ต่างอะไรกับแมลงวันที่ยืนไปตอมสิ่งปฏิกูลกอง ใหม่

จำตำรวจสายหน้าคล้ายไม่อยากจะเชื่อ

ทันใดนั้นเขาเห็นชายคนหนึ่งวิ่งลับ ๆ ล่อ ๆ ลัดเลาะไปมาอยู่แถวสันทราย จึงวิ่งไปดักหน้าตรงสุดขอบสนามหญ้า ช่างภาพนั่นเอง ตอนที่เขาเดินเข้าไป ประชิดตัวช่างภาพก็กำลังคุกเข่าลง เจ้าตัวใช้เลนส์เทเลที่ต่อยาวเหยียดเหมือน ใอันนั้นของช่างชุมถ่ายนักสืบจากอัสต์แฮมป์ตัน ขณะที่อีกฝ่ายกำลังสอบปากคำ แม่บ้านอยู่ตรงเฉลียง

จำจับเลนส์กล้องแล้วดันเบา ๆ “ออกไป”

“คุณตำรวจ ขอร้องล่ะ...”

“คุณคงไม่อยากให้ผมยึดฟิล์มใช้ใหม่” จำพูดด้วยน้ำเสียงใจดี เขาใจอ่อนกับคนที่ต้องทำมาหากินเสมอ แม้แต่กับพวกสื่อ

ช่างภาพลุกขึ้นยืน เดินไปไม่กี่ก้าวแล้วหันกลับมาถ่ายรูปสุดท้ายก่อนจะรีบออกไป จำตำรวจเดินไปทางคฤหาสน์ เขาอยู่ได้ลมจึงได้กลิ่นแปลก ๆ โขยมา เหมือนกลิ่นพลูหรืออะไรทำนองนั้น เขาเห็นหมวดแบรסקียืนอยู่หน้ากล้องดูเหมือนเจ้าตัวกำลังมีช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิต แบรסקียคิดจะลงสมัครตำแหน่งผู้กำกับการสถานีตำรวจ แถมผู้กำกับคนปัจจุบันก็ลาพักร้อนอยู่ด้วย ฝ่ายนั้นคงมีวันลาพักร้อนที่น่าอิจฉาที่สุดยกเว้นว่าจะเปลืองค่าใครสักคนระหว่างนี้

จำเดินกลับทางเก่า อ้อมสนามหญ้าแล้วเดินตัดไปทางบ่อเลี้ยงเบ็ดและน้ำพุ จะได้ไม่เกะกะการทำงานของทีมตรวจสอบที่เกิดเหตุ พอเลี้ยวผ่านแนวต้นไม้ก็เห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างบ่อและกำลังโยนขนมปังเลี้ยงเบ็ด เจ้าตัวสวมเสื้อเชิ้ตสีขาว แว่นกันแดดยี่ห้อไอคิเลีย และกางเกงขาสั้นตัวหลวม แม้น้ำร้อนจะเพิ่งผ่านพ้นไปเมื่อเดือนที่แล้ว ทว่าวันนี้เหมือนเป็นวันแรกที่ชายคนนี้ได้เจอแสงแดดหลังจากผ่านฤดูหนาวอันยาวนานมา อาจหลายฤดูหนาวเลยด้วย ถึงเขาจะเห็นใจผู้สื่อข่าวกับช่างภาพที่พยายามทำงานของตัวเอง แต่เขาจะไม่ทนพวกนักท่องเที่ยวนะ พวกนี้แล้วร้ายที่สุดแล้ว

“นี่ คุณ”

อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมอง

“คิดที่กำลังทำอะไรอยู่ ไม่รู้หรือว่าเป็นสถานที่เกิดเหตุ?”

“รู้ครับ คุณตำรวจ และผมต้องขอโทษด้วยที่...”

“ออกไปเลย”

“แต่คุณตำรวจครับ การให้อาหารเบ็ดเป็นเรื่องสำคัญนะ พวกมันหิวโซ ผมว่าคงมีคนมาเลี้ยงพวกมันทุกเช้า แต่เช้าวันนี้ก็อย่างที่คุณรู้...” เจ้าตัวยิ้มแล้วยกไหล่

เขาไม่อยากจะเชื่อหู มีคนถูกฆ่าแต่ไต่บั้นนี้เป็นห่วงเบ็ดขึ้นหรือ

“ขอคุยกับประชาชนหน่อย”

“ได้ครับ ได้” ชายคนนั้นค้นหาในกระเป๋ากางเกงข้างหนึ่งแล้วค้นอีกข้าง จากนั้นเงยหน้าด้วยท่าทางเคอะเขิน “ขอโทษด้วย คุณตำรวจ

ผมรีบใส่กางเกงตัวนี้ทันทีที่ได้ข่าว แต่กระเป๋าสตางค์ดันอยู่ในเสื้อแจ๊คเก็ตตัวที่ผมใส่เมื่อคืน” ลำเียงแบบขาวนิวยอร์กของหมอนี้ยังทำให้เขาอารมณ์เสีย

จ่ามองประเมิน ปกติเขาคงไล่ตะเพิดคนประเภทนี้ให้ออกไปจากสถานที่เกิดเหตุ แต่ชายคนนี้มีบางอย่างน่าสงสัย อย่างแรกคือเสื้อผ้าที่เจ้าตัวสวมดูใหม่มากและยังมีกลิ่นร้านเสื้อผ้าติดอยู่ อย่างที่สองเสื้อผ้ามีสีสันทับลายน่าเกลียดเหมือนหยาบมาแล้ว ๆ นั่นไม่ใช่เพราะรสนิยมแย่ แต่น่าจะเป็นเพราะตั้งใจปลอมตัวมากกว่า

“ผมจะไป...”

“ไม่ อย่าเพิ่งไป” จ่าหยิบสมุดจดออกมา เปิดหาหน้าว่างและเตรียมดินสอ “บ้านคุณอยู่แถวนี้หรือ”

“ผมจะพักที่เมืองแอมะแกนเซตต์หนึ่งสัปดาห์ครับ”

“พักอยู่ที่ไหน”

“บริคแมนเฮาส์ ถนนวินล์มิลล์เลน”

เศรษฐีอีกแล้ว “แล้วที่อยู่จริง ๆ ละ”

“ตึกดาโคตา ย่านเซ็นทรัลพาร์กเวสต์ครับ”

เขาชะงัก น้ำมันงาเญกเกินไปแล้ว “ขอทราบชื่อด้วย”

“คุณตำรวจครับ ถ้ามันเป็นปัญหาละก็ ผมจะออก...”

“ขอทราบชื่อจริงของคุณด้วย” เขาพูดเสียงหัวนกว่าเดิม

“จำเป็นต้องบอกใช่ไหมครับ ชื่อผมสะกดยาก ออกเสียงยิ่งยากไปใหญ่ ผมสงสัยอยู่บ่อยครั้งว่าทำไมแม่ถึง...”

จ่าส่งสายตาที่ทำให้อีกฝ่ายหุบปากจับ ถ้าไอ้หมอนี้พูดจริงเข้าอีกครึ่งเดียว เขาจะจับใส่กุญแจมือเสียเลย

“ชื่อจริง”

“อลอยเซียส”

“สะกดด้วย”

เจ้าตัวสะกดให้ฟัง

“นามสกุลล่ะ”

“เพนเดอร์แกสต์”

จำเริ่มเขียนได้นิดเดียวก็ต้องซังก จากนั้นเงยหน้าขึ้นช้า ๆ พออีกฝ่าย ถอดแว่นกันแดดออกเขาก็เพิ่งตระหนักได้ว่ากำลังมองใบหน้าที่คุณเคยดี ผม บลอนต์อ่อนเกือบเป็นสีเทา ตาสีฟ้าชัดเจนดูเป็นสีเทา ใบหน้าสลักเสลา และ ผิวขาวซีดราวกับหินอ่อนคาร์ราว่า

“เพนเดอร์แกสต์จิ้งนหรือ”

“ตัวเป็น ๆ เลยละ วินเซนดี” สำเนียงนิวยอร์กถูกแทนที่ด้วยการพูด ลากยาวแบบชาวใต้ที่เขาจำได้ดี

“คุณมาทำอะไรที่นี่”

“ผมก็อยากจะถามคำถามเดียวกัน”

จำวินเซนดี ดากอสตาหน้าแดงขึ้นมา ครั้งสุดท้ายที่เจอชายคนนี้ดากอสตายังเป็นผู้หมวดแห่งกรมตำรวจนิวยอร์กผู้ทะนงในศักดิ์ศรี แต่ตอนนี้เขากลับมา ติดแหง็กอยู่ที่เฮาแทมปีตัน แถมยังเป็นแค่จำจรจอก ๆ ที่ทำหน้าที่กันเหปที่ เกิดเหตุ

“ผมอยู่ที่แอมะแกนเซตต์ตอนที่ได้ข่าวว่าเจเรมี โกรฟจากไปก่อนวัยอันควร ผมจะทนอยู่เฉยได้ยังไงละ ขอโทษด้วยที่แต่งตัวแบบนี้ ผมพยายามมาที่นี่ให้ เร็วที่สุดนะ”

“คุณทำคดีนี้งั้นหรือ”

“ยังหรือจนกว่าจะได้รับมอบหมายอย่างเป็นทางการ ผมทำได้แค่ให้อาหารเบ็ด คดีล่าสุดผมทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาตและมันก็...จะว่ายังไงดี ตั้งเครียดละมั้ง แต่เอาเถอะ วินเซนดี การได้มาเจอคุณที่นี่ถือเป็นเรื่อง น่าประหลาดใจที่น่ายินดีทีเดียว”

“ผมก็เหมือนกัน” ดากอสตาหน้าแดงอีกครั้ง “ขอโทษด้วยที่ผมไม่ได้อยู่ในสภาพ...”

เพนเดอร์แกสต์จับแขนเขา “เรายังมีเวลาคุยกันอีกเยอะ แต่ตอนนี้ผม เห็นคนตัวใหญ่ที่ทำท่าเหมือนมีบางอย่างติดคอกำลังเดินมาทางนี้”

เสียงต่ำแฝงความมาดร้ายดังขึ้นจากด้านหลัง “ผมไม่อยากจะขัดจังหวะ หรือกะ” ดากอสตาหันไปเจอหมวดเบรลก็

ผู้หมวดชะงัก มองเพนเดอร์แกสต์ก่อนหันกลับไปทางดากอสตา “ผม
ลับสนนิตหน้อย จำ ผู้ชายคนนั้นไม่ได้เข้ามาในที่ที่เกิดเหตุโดยพลการหรือ”

“คือว่า เอ่อ ผู้หมวด เรา...” ดากอสตามองเพนเดอร์แกสต์

“ผู้ชายคนนั้นคงไม่ใช่เพื่อนคุณหรือคะ” แบลสกีว่า

“ที่จริงแล้ว...”

“จำเพิ่งบอกให้ผมออกไปจากที่นี่” เพนเดอร์แกสต์เอ่ยอย่างลึนไหล

“อ้อ เขาบอกแล้วหรือ ถ้าฉันผมคงต้องถามว่าคุณเข้ามาในนี้ทำไม”

“ให้อาหารเบ็ดครับ”

“ให้อาหารเบ็ด...” ดากอสตาสังเกตเห็นแบลสกีหน้าแดงก้ำ เขาได้แต่หวัง
ให้เพนเดอร์แกสต์รีบเอาตราเอฟบีไอออกมา

“อ้อ แบบนั่นเอง” แบลสกีว่าต่อ “นับเป็นเรื่องที่ดี แต่ขอดูบัตร
ประชาชนด้วย”

ดากอสตารออย่างสบายใจ ต้องมีอะไรเด็ด ๆ ให้ดูแน่

“อย่างที่ผมบอกเจ้าหน้าที่คนนี้ไป ผมลี้มกระเป๋าสตางค์ไว้ที่บ้าน...”

แบลสกีหันไปหาดากอสตาและเห็นว่าเขาถือสมุดจดไว้ใ่มือ “ได้ข้อมูล
ของชายคนนั้นแล้วหรือยัง”

“ครับ” ดากอสตามองเพนเดอร์แกสต์อย่างอ้วนวอน แต่สีหน้าเจ้าหน้าที่
เอฟบีไอยังเรียบเฉย

“คุณได้ถามใหม่ว่าเขาผ่านตำรวจเข้ามาได้อย่างไร”

“เปล่า...”

“ไม่คิดหรือว่าควรถาม”

“ผมเข้ามาทางประตูข้างบ้านตรงถนนลิตเติลดูนโรด” เพนเดอร์แกสต์บอก

“เป็นไปไม่ได้ มันล็อกอยู่ ผมตรวจดูแล้ว”

“มันอาจจะเสีย เพราะผมเปิดเข้ามาได้เลย”

แบลสกีหันไปหาดากอสตา “ในที่สุดก็มีอะไรให้คุณทำ ไปจัดการเรื่อง
ประตูชะ จำ แล้วมารายงานผมตอนสิบเอ็ดโมงตรง เราต้องคุยกัน ส่วนคุณ...
ผมจะพาออกไปเอง”

“ขอบคุณครับ ผู้หมวด”

ตากอสตามองตามเบรลส์ก็ด้วยท่าที่ไม่สบอารมณ์ เพนเตอร์แกสต์เดินตามหลังไป มือชูอยู่ในกางเกงขาสั้นตัวหลวม คีระชะเหงะขึ้นเหมือนกำลังสูดอากาศ

SAMPLE

3

แอล. พี. แบรสกี จูเนียร์ผู้หมวดประจำสถานีตำรวจเซาแทมป์ตันยืนอยู่ใต้ร่มไม้ระเนงที่ใช้ปลูกองุ่นของคฤหาสน์ ใบหน้าหนึ่งเฉยแบบตำรวจมืออาชีพ มองเจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่เกิดเหตุหาร่องรอยบนพื้นสนามหญ้า เขานึกถึงผู้กำกับ การแมคเคอร์ตี้ซึ่งลาพักร้อนไปตีกอล์ฟที่ไฮแลนด์ในสกอตแลนด์ เขาจินตนาการ ภาพสนามกอล์ฟเซนต์แอนดรูวส์ในช่วงฤดูใบไม้ร่วง ทางเดินแคบคดเคี้ยวบนสนามหญ้าเขียวชอุ่ม คฤหาสน์บรรยากาศเอี่ยมครึม ไกลออกไปเป็นทุ่งที่มีหญ้าแห้งแล้ง แบรสกีตัดสินใจว่าพรุ่งนี้จะโทรหาผู้กำกับ แมคเคอร์ตี้ในตำแหน่งนี้มายี่สิบปีแล้ว และการลาพักร้อนครั้งนี้ก็เป็นอีกเหตุผลว่าทำไมเซาแทมป์ตันถึงต้องการตำรวจรุ่นใหม่ แบรสกีเกิดและเติบโตในเมืองนี้ ทั้งยังมีเพื่อนทำงานในอาคารที่ทำการของเมืองด้วย เขาสร้างความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับเพื่อนร่วมงานแค่อกตัวช่วยเรื่องนู่นเรื่องนี่นิด ๆ หน่อย ๆ ก็ได้ผลลัพธ์ที่น่าทึ่ง เขาเป็นมิตรกับทุกฝ่าย ถือว่าเดินเกมได้ดีทีเดียว

ส่วนคดีนี้ก็ไม่เกินสองสัปดาห์ก็คงจะจับคนร้ายได้ เขาต้องชนะการเลือกตั้งที่กำลังจะมาถึงในเดือนพฤศจิกายนแน่ บางทีเขาอาจจะโทรหาแมคเคอร์ตี้วันมะรินแทน *เอ่อ หัวหน้า ผมลั้งแล้วควรขัดจังหวะการพักร้อนดีไหม...*

การทำงานในแผนกคดีฆาตกรรมประจำเซาท์ฟอรัททำให้แบรสกีเรียนรู้ว่ายี่สิบสี่ชั่วโมงแรกของการสืบสวนสำคัญที่สุด นั่นหมายความว่าถ้าได้เบาะแสแต่ไม่ตามต่อในทันทีละก็เตรียมเปลี่ยนงานได้เลย พวกเขาต้องหาคำตอบว่าคนร้ายเข้าออกบ้านได้อย่างไร แล้วตามด้วยเรื่องอื่นอย่างหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์อาวุธที่ใช้ฆ่า พยาน และแรงจูงใจ ทั้งหมดนี้จะนำไปสู่การหาตัวคนร้าย

แบรลก็ไม่ได้มีหน้าที่ลงมือทำทุกอย่างด้วยตัวเองแต่ต้องจัดการให้ทุกคนทำหน้าที่ของตัวเองต่างหาก และเขาก็คิดว่าจำตากอสตาเป็นจุดอ่อนอย่างไม่ต้องสงสัย ชายคนนั้นไม่ทำตามคำสั่งและคิดว่าตัวเองรู้ดีกว่า ตากอสตาเคยเป็นผู้หมวดประจำกรมตำรวจนิวยอร์ก แกรมเป็นตำรวจที่ดีเสียด้วย จนกระทั่งเจ้าตัวลาออกไปเขียนนิยายสืบสวน ย้ายไปอยู่แคนาดา แต่สุดท้ายถึงแตกเลยต้องบากหน้ากลับมา พอหางานไม่ได้เลยมาลงเอยที่นี่ ถ้าแบรลก็เป็นผู้กำกับการตำรวจละก็ เขาจะไม่มีความรับหมอนี่เข้าทำงาน ถึงอีกฝ่ายจะมีประสบการณ์แต่ก็เป็นตัวปัญหาไม่รู้จักรการทำงานเป็นทีม หน้าซำยังเจ้าคิดเจ้าแค้นเป็นที่สุด

แบรลก็ดูนาฬิกาข้อมือ ตอนนี้สิบเอ็ดโมงตรง นึกถึงบูบก็มาบีบ เขามองตากอสตาเดินมาที่ซุ้มไม้ระแนง ผมลีด้ายาวถึงปกเสื้อ พุงเริ่มยื่น ท่าที่เยื่อหยิ่ง แผลรัศมีออกมาประหนึ่งกลืนตัวในทุกอย่างก้าวที่เดิน ในบรรดาเจ้าหน้าที่หมอนี่ดูไม่เข้าพวกที่สุด ไม่แปลกใจที่ภรรยาเขาตัดสินใจอยู่ที่แคนาดาต่อกับลูกชาย

“ผู้หมวด” ตากอสตาเอ่ยขึ้น เจ้าตัวทำให้คำที่ทักทายสั้น ๆ ฟังดูอวดดีขึ้นมาได้

แบรลก็ละสายตากลับไปมองเจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่เกิดเหตุตรงสนามหญ้า “เราเจอคดีใหญ่ จำ”

อีกฝ่ายพยักหน้า

แบรลก็หรีตามองคดีเหล่านั้นก่อนเลยไปที่ทะเล “เราจะทำพลาดไม่ได้”

“ใช่”

“ผมดีใจที่คุณเห็นด้วย ขอบอกไว้เลยนะ จำ ตั้งแต่ทำงานที่นี่คุณก็แสดงออกชัดเจนว่าไม่อยากอยู่ที่เซาแทมป์ตัน”

อีกฝ่ายไม่พูดอะไร

ผู้หมวดถอนหายใจแล้วหันไปมองตากอสตาและเห็นสีหน้าเอาเรื่องจ้องกลับมา เหมือนหมอนี่อยากบอกว่าเขาเลย พุดมาเลย “จำตากอสตา จะให้ผมพูดใช่ไหม คุณอยู่ที่นี่ในตำแหน่งจำประจำสถานีตำรวจเซาแทมป์ตัน ทำใจซะ”

“เกรงว่าผมไม่เข้าใจ”

สิ่งที่หมอนี่พูดทวนใจแบรสก็มากกว่าเดิม “ดากอสตา ผมอ่านใจคุณออก ผมไม่สนใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างในชีวิตคุณ สิ่งที่ผมอยากเห็นจากคุณคือการทำหน้าที่ของตัวเอง”

ดากอสตาไม่ตอบโต้

“อย่างเมื่อเช้านี้ ผมเห็นคุณคุยกับคนที่บุกรุกเข้ามาอยู่ตั้งห้าคนที่จนผมต้องเข้าไปแทรก ผมไม่อยากรหาเรื่อง แต่จะรอให้จำเสียเวลาอธิบายให้ไฉ่ยังฟังก็ไม่ได้ ผู้ชายคนนั้นควรออกไปทันทีโดยไม่มีข้อโต้แย้ง คุณอาจคิดว่าทำอะไรตามใจได้ แต่ผมไม่คิดอย่างนั้น”

เขาหยุดพูดและมองจ่าอย่างพินิจพิจารณา ดูเหมือนอีกฝ่ายกำลังยิ้มเยาะหมอนี่ที่จะมีปัญหาแล้ว แบรสก็ได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาใกล้ ไฉ่ยังคนเดิมในเสื้อเชิ้ตขาว กางเกงขาสั้นหลวมโพรก และแว่นกันแดดราคาแพง ฝ่ายนั้นกำลังเดินลอยหน้าลอยตามาที่ซุ้มอุโมงค์ หมอนี่นั้นผ่านตำรวจเข้ามาได้อีกแล้ว

แบรสก็หันมาหาดากอสตาแล้วพูดอย่างใจเย็น “จ่า จับผู้ชายคนนั้นแล้วแจ้งสิทธิให้เขาฟัง”

“เดี๋ยวก่อน ผู้หมวด...”

ไม่อยากจะเชื่อ หลังจากที่เพิ่งคุยกันไปดากอสตายังจะเถียงเขาอีก แบรสก็ลดเสียงลง “จ่า ผมมีสิทธิออกคำสั่งกับคุณ” เขาหันไปหาชายคนนั้น “หวังว่าคราวนี้จะפקกระเป้าสตาจี้มาด้วยนะ”

“ที่จริงแล้วผมเอามาครับ” ชายแปลกหน้าล้วงกระเป้า

“ไม่ ผมไม่ต้องการ เก็บไว้ใช้ตอนไปที่โรงพักกับจ่าเถอะ”

แต่ชายคนนั้นหยิบกระเป้าสตาจี้ก็ออกมาอย่างคล่องแคล่ว เมื่อกระเป้าเปิดออกหมวดแบรสก็เห็นบางอย่างสีทองสะท้อนแสง

“อะไร...” ผู้หมวดจ้อง

“เจ้าหน้าที่พิเศษเพนเดอร์แกสต์ จากสำนักงานสอบสวนกลาง”

แบรสก็รู้สึกตัวเองหน้าแดง อีกฝ่ายตั้งใจแกล้งเขา ไม่มีเหตุผลที่เอฟบีไอจะมาสืบคดีนี้ หรือว่าจริง ๆ แล้วมันมีนะ เขากลืนน้ำลายพลางคิดว่าต้องรับมือกับอีกฝ่ายด้วยความระมัดระวัง “อย่างนั้นเอง”

กระเป้าสตาจี้ปิดจี้บ